

EMILY ELGAROVÁ

Pro čtenáře
psychotrillerů
Zmizelá
a *Dívka ve vlaku*

TEĎ MLČ

DOKONALÝ ŽIVOT?
MOŽNÁ DOKONALÁ
LEŽ...

MLADÁ FRONTA

Ted' mlč

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Emily Elgarová

Ted' mlč – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TEĎ
MLČ

EMILY ELGAROVÁ

TEĎ
MLČ

EMILY ELGAROVÁ

Mladá fronta

Přeložila Helena Hartlová

Copyright © 2017 by Emily Elgar
Epigraph p.ix © Paulo Coelho 2003
First published in Great Britain in 2017 by Sphere,
an imprint of Little, Brown Book Group
Translation © Helena Hartlová, 2018

ISBN 978-80-204-4451-6 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-4977-1 (ePDF)

ISBN 978-80-204-4976-4 (ePUB)

ISBN 978-80-204-4978-8 (Mobi)

Mé sestře Amy

„V KAŽDÉM OKAMŽIKU ŽIVOTA STOJÍME VŠICHNI
JEDNOU NOHOU V POHÁDCE A DRUHOU NAD PROPASTÍ.“

Paulo Coelho, Jedenáct minut

Prolog

Tma jako by ji k sobě přitahovala, jako by ji s každým dalším krokem do husté noci svírala v mrazivém objetí. Vzduch jí s každým ledovým nádechem vysílá do plic elektrické impulzy a nohy hladce kloužou po pěšině, jisté si svým novým směrem. Z boku slyší bublající potok, nad hlavou skřípající větve stříbrných bříz připomínají do sebe propletené artritické prsty.

Měsíc ukazuje svou přívětivou skvrnitou tvář a stříbřitě jí svítí na cestu jako pohádková sudička. Usměje se na něj, než jí znovu zmizí za spěchajícím mrakem. Cítí naprostý soulad se světem, který se s lehkostí pohybuje spolu s ní. Jako by se v ní s nepatrným povzdechem uvolnila jakási neviditelná síla a ona splynula se životem. K vlastnímu údivu si začíná pobrukovat cosi z vlastní hlavy, jako malé dítě. Je to nesmysl, jí je to ale úplně jedno a nestydí se za to.

Proč si nevšimla dřív, jak harmonický může být tenhle svět?

Její pobrukování dostává tvar jména. „Maisie!“ zavolá dlouze a s lehkostí. Zastaví se a zavolá znovu, tentokrát hlasitěji: „Maisie!“ Chvilí poslouchá. Ticho noci je jako přítomnost sama, pevné a nekonečné. Každou chvilku už se rozvlní živý plot a ozve se sladké zapraskání jemných větviček pod fenčinými hbitými tlapkami. Zatím je ale slyšet jen hutné ticho. Je rozhodnutá nedělat si starosti. Maisie jistě pobíhá po nedaleké louce, s tělíčkem nabitým adrenalinem, čenich u země, vrtí ocáskem, hluchá k čemukoli vyjma kakofonie pachů všude kolem. Posune si tašku na rameni, znovu zavolá a jde dál po známé asfaltce s vytlučným povrchem.

Reflektory auta za ní ji vylekají, vtírají se do její ryze intimní chvílky, připadá si přistižená při něčem, co by nikdo neměl vidět. To auto zná. Mává, její paže vrhají na silnici absurdně dlouhé stíny.

Dává se do lehkého běhu. Kousek vpředu se cesta rozšiřuje, tam můžou zastavit a promluvit si. Zdá se ale, jako by její běh auto přitahoval, jako by odhalilo nějakou její slabost – ty reflektory se jí se zvířecí dravostí přilepily na záda jako lesknoucí se oči divokého zvířete vedeného instinktem, které v nozdrách ucítilo kořist. Uvědomuje si, že se světla blíží stále rychleji, řítí se k ní tryskem. Z hrdla se jí vydere výkřik, vítr ale s jejím hlasem spěchá pryč, jako by ho bylo zapotřebí někde jinde, u jiného dramatu. Auto zavrčí, už je tak blízko.

Taška jí padá z ramene a ve chvíli, kdy se jí auto zakousne do boku, krk jí poskočí stranou. Cítí, jak jí kosti praskají, stejně snadno jako porcelán. Náraz ji roztočí do šílené piruety a odhodí ji až k potoku. Nohy pohybu nestačí a ona padá na záda. Trny drásají bezmocné ruce chňapající po křoví, jak hledají oporu, je to ale jen ostružiní a pružné větve. Ani nezpomalí její pád. Slyší vlastní křik, podivně zapadlý, jako kdyby přicházel zdáli, od někoho jiného. Hlavou naráží na něco tvrdého, zní to, jako když kus masa pleskne o řezníkův stůl.

Potok je docela úzký a jí padne přesně, jako rakev na míru. Srdce jí pumpuje energii do celého těla s takovou silou, že necítí nic jiného. Ani mrazivá voda, která se žene kolem ní ve snaze najít si novou cestičku navzdory překážce, už nebodá. Mrazivý vzduch voní vlhkem a tlením a její dech ji obklopuje nepravidelnými obláčky jako drobnými dušičkami, jako kdyby kousky jí samé unikaly a rozpouštěly se do noci.

Otevírá oči, obloha je stále temně inkoustová a kapky deště jí štípou do obličeje jako drobounké vlhké polibky. Auto se nad ní s mechanickým oddechováním konečně zastavilo. Sahá si mezi stehna a zvedá ruce k očím. Žádná krev. Díkybohu, žádná krev.

Maisie, neposlucha Maisie štěká. Slyší kroky na asfaltu. Někde nad ní se zastavují. Nechce, aby se zastavily. S úlevou zjišťuje, že se znovu vzdalují. Ticho před úsvitem ji přikrývá a tiskne do nového lůžka. Vnímá, jak ji potok objímá, uklidňuje a tiší. Udělá nejlíp, když si trochu zdřímne, jenom na chvíličku. Až se probudí, všechno bude jasné, bude zase volná.

1. Alice

Sedám si na svou obvyklou židli čelem k němu. Hlavu má otočenou mým směrem, je trpělivý, čeká, až začnu. Neočekávám přivítání, což je dobře, protože bych se ho od něj nedočkala. Profesionálně si počká, až začnu mluvit, což nakonec vždycky udělám.

„Zdravím vás, Franku – šťastný nový rok. Doufám, že bylo o Vánocích všechno v pořádku. Ráda vás vidím,“ usměju se na něj.

Ani se nehne. Jeho obličej zůstává bez výrazu.

„Připadá mi, jako bych byla pryč celou věčnost.“ Rozhlédnu se, ten poloprázdný malý prostor vypadá úplně stejně. Lednové slunce pronikající oknem je po deštích úlevou. Osvětluje zrníčka prachu, která se vznášejí ve vzduchu.

„Naše Vánoce se celkem vydařily. Vzpomínáte, jak jsem vám říkala, že se s Davidem chystáme za mou rodinou do New Forestu? Claire přestěhovala mámu s tátou do stodoly, kterou přestavěli k bydlení, takže teď s Martinem a dětmi mají starý dům pro sebe. Myslela jsem si, že mi to nebude vadit, ale bylo to hodně divné. Dům, kde jsme vyrostly, s věcmi někoho jiného. Davidovi ale připadalo, že moji rodiče jsou s tou změnou spokojení, což je samozřejmě nejdůležitější.“

Celé to vymyslela a pečlivě zrealizovala moje sestra Claire. Je mladší než já, i když jenom o osmnáct měsíců. Usoudila, že je nesmysl, aby se rodiče ztratili v pětipokojovém georgiánském domě našeho dětství, zatímco ona s rodinou se tísní v nájemném bytě. Přestavbu staré, černě namořené stodoly navrhl můj manžel David, který je architekt, a celé se to narychlo postavilo během

šesti měsíců. Moji rodiče si svým obvyklým klidným způsobem sbalili svoje knížky o ptácích, hrnky a starý dubový stůl, který má dodnes na okraji delší strany skalpelem vyrytý nápis „Alice Taylorová“, a odšourali se přes příjezdovou cestu do svého nového domova. Na všechno ostatní Claire objednala kontejner.

Frank mlčí, čeká, kdy na něj zase začnu mluvit. Poposednu si na židli.

„Děti byly sladké. Sestřin pětiletý Harry měl nedávno ve vlasech vši a všiml si, že to slovo je obsažené i v mnoha dalších slovech. Mně celé Vánoce říkal teto veško. Davidovi to připadalo k popukání. Jemně jsem Martinovi naznačila, že by mu třeba mohl říct, ať toho nechá, ale buďto mou narážku nepochopil, nebo se mu nechtělo zasahovat. S Martinem nikdy nevím, na čem jsem.

Pořád se nemůžu rozhodnout, co si mám o svém, rameny krčícím švagrovi vlastně myslet. Říkám si, že je buď geniální, anebo mu to vůbec nemyslí. David má dojem, že jen přišel na to, jak si nekomplikovat život, což, pokud je to pravda, z něj v mých očích dělá génia, vzhledem k tomu, že si vzal mou sestru.

S Claire jsme si naštěstí až tak moc na nervy nelezly, i když vlastně na Štědrý den k jedné hádce skoro došlo.“ Nakláním se k Frankovi. Historiky o sestřiných dětech nemůžu většině lidí vykládat, takže si to hodlám užít. „Zrovna jsem vykoupala Harryho, sešla jsem dolů do kuchyně a vidím, že Claire sloupává Else z hroznů slupky... loupe jí hrozny, proboha! Chápala bych to u miminka, ale u tříletýho děcka? Claire asi věděla, co si o tom myslím, a hned řekla, že by je Elsa se slupkami nejedla. Naštěstí zrovna vešel David a zarazil mě, dřív než jsem se do ní stihla pustit.“

Tahle poslední věta nebyla tak docela pravdivá. Davidova přítomnost zabránila propuknutí hádky naplno, stejně jsem si ale nedokázala odpuště, abych neutrousila: „Pěkně si tě omotala kolem prstu,“ když jsem pozorovala Claire, jak se sklání nad jejich novým kuchyňským stolem a nehtem dře do hroznových

kuliček, zatímco si Elsa hová ve své dětské sedačce a kope do stolu jako nějaký miniaturní diktátor.

Claire na mě od stolu vyštěkla: „Cos to říkala, Ali?“

Elsa přestala kopat do stolu a zadívala se na mě, tváře rudé, naběhlé, lesklé od šťávy z hroznů. Vypadala dotčeně, že se do toho pletu, když jí všechno tak hezky vychází.

„Ale no tak, Claire. Ty jí vážně ty hrozny ještě pořád loupeš?“

Claire dokončila kuličku, na které zrovna pracovala, a podala ji Else, která po ní chňapla a tlustou pěstičkou s ní hladově zamířila do pusy, aniž ze mě spustila oči.

„Prostě jen chci, aby měla víc ovoce, a tohle je jediný způsob,“ řekla Claire s nuceným klidem. Elsa začala kuličku vína vysávat, pokoušela se zarýt zoubky do jejího kluzkého povrchu. Claire si lokla vína, než dodala: „Co kdybys to nechala na mně, Alice?“ s podtextem: „Jak bys to mohla chápat, když sama děti nemáš?“ Vtom vešel David, jako obvykle právě včas, s papírovou čepicí roztrženou ve švech, s předčasně šedivými vlasy trčícími v roztočivých úhlech. Věděl, že jsem dost opilá a dost unavená, abych se pustila do malé hádky. „Pojď se mnou, Ali. Potřebujeme s tvým tátou, abys nám pomohla porazit Martina a tvou mámu.“ Hráli v obýváku společenskou hru, zatímco já pomáhala Claire s dětmi. David hádky nesnáší, a tak jsem se protáhla kolem Elsiny sedačky a šla si zahrát *trivial pursuit*. Při odchodu jsem zahlédla, jak Else vyskakuje z pusinky kulička připomínající světlezelenou oční bulvu. David pak na oloupanou kuličku vína šlápl a já se Claire omluvila a obě jsme se zasmály nad hroznovou cestičkou, která se za Davidem táhla po břidlicových dlaždicích.

V tomhle bodě vyprávění by se mě terapeut asi zeptal: „A jak jste se při sestřině poznámce cítila?“ Ale kdepak Frank, to není jeho styl.

Odhodlaně jsem pokračovala: „Jinak bylo všechno vážně prima. Máma s tátou byli moc milí a tiší jako obvykle. Pořád jsou celí u vytržení z Harryho a Elsy. Jsou šťastní, že je mají tak blízko.“

Takhle to nejspíš v rodinách dřív chodilo: prarodiče přikládali ruku k dílu, všelicos vnučata učili, vyprávěli jim, jaké to bylo, když byli sami dětmi, a takové věci.“ Odmlčela jsem se, polkla, nejsem si jistá, jak do toho dokonalého rodinného obrázku zapadám já. Zajímalo by mě, jestli si Frank všiml, jak rychle měním téma.

„Na pár dnů byl u nás Davidův táta Simon a potom jsme na Silvestra byli u Jess a Tima – to jsou ti naši místní přátelé, o kterých jsem vám už povídala –, takže nic extra, další společenské hry a víno.“ Pokrčím rameny: „Bylo to pěkné.“ Simon jako vdovec našel znovu zálibení v golfu poté, co Davidova matka Marjorie před pěti lety zemřela na rakovinu prsu. Budí dojem, že je celkem spokojený. Nenapadá mě, co bych ještě mohla říct. Frank podle mě ví, že si něco nechávám pro sebe, neříkám mu o svém slibu, který se neustále snažím odhánět jako dotěrnou mouchu.

Opírám se v židli pro návštěvy. Frank se během svátků nezměnil. Jeho mrtvolně bledá hlava spočívá plnou vahou na polštáři. Částečně je schovaný za dýchacím přístrojem, tracheotomický vývod má napojený na tlustou hadici z modrého plastu připomínající chapadlo chobotnice, nelítostně čnící uprostřed krku. Jeho seschlé tělo jako by bylo nakreslené uhlem, ale hlava je tvrdá a těžká, jako vytesaná z mramoru. Ventilátor a monitory za ním s cvakáním a pípáním odpočítávají nekonečné vteřiny. Připadají mi hlasitější, vlezlejší, než si je pamatuju.

Jeho dcera Lucy mi jednou říkala, že má Frank silný zápa-doanglický přízvuk. Miluju přízvuky. Škoda, že ho možná nikdy neuslyším mluvit. Hledím dolů na jeho tvář. Je unavenou připomínkou Franka, kterého jsem viděla na fotkách. Připomíná ohmataného plyšového medvídku, kůži má z nemocničního vzduchu nezdravě zažloutlou, vlasy bílé a pavučinkové jako roztřepená bavlna.

Když ho sem před dvěma měsíci přijali, byly mahagonové jako moje vlasy. Vzpomínám si, jak jedna ze sester – asi to byla Carol

– poznamenala, že vypadáme jako bratr se sestrou. Možná díky téhle poznámce jsem na něj začala mluvit. Anebo možná proto, že je tady tak dlouho a týdny ubíhají, aniž by za ním někdo přišel na návštěvu, anebo prostě proto, že je Frank tak dobrý posluchač.

Můj instinkt mi říká, že Frank je víc při vědomí, než naznačují snímky jeho mozku a výsledky testů, na oddělení gB ovšem instinkty nemají žádnou váhu. Než se cokoli změní, všechno musí být doloženo přístrojem nebo grafem. Když sem Franka přijali, mluvit na něj bylo jako mluvit k prázdné skříňce – byl někde daleko, netuším kde –, když s ním ale sedím teď, cítím jeho přítomnost. Víím, že poslouchá. Aniž pohnul jediným svalem nebo řekl jediné slovo – těsně před Vánocemi mě v den výročí mého prvního potratu dokázal utěšit. Pověděla jsem mu o tom prvním, zatímco jsem mu čistila tracheotomii. Myslím, že nás to překvapilo oba. Potom jsem mu pověděla o dalších sedmi, které následovaly. Pověděla jsem mu dokonce i o tom, o kterém neví ani David, kdy moje tělo uhasilo maličký život tak dokonale a tiše jako svíčku ve sklenici. Ulevilo se mi, když jsem to Frankovi pověděla. Nejspíš mi pomáhá, že se nemůže hýbat, že se nemusím dívat na obvyklou snahu skrývat lítost, kterou vidím v obličejích většiny lidí. Pohládila jsem Franka po chmýří na hlavě, stejně jemně jako jeho dech na hřbetu mé ruky. Nový rok pro mě znamená konec snažení a začátek úsilí přijmout skutečnost, že nebudeme mít vlastní rodinu. Slíbila jsem to Davidovi. Souhlasila jsem s tím, že víc než osm let snažení nezvládneme. Je po všem.

Koušu se do spodního rtu. Nesmím si příliš zvykat na to, vykládat Frankovi o sobě, není to vůči němu fér, a tak odtahuju ruku a odvracím od něho pohled. Sestřičky, co sloužily o Vánocích, omotaly rám Frankovy postele u jeho nohou červeným řetězem. Víím, že to myslely dobře, teď to ale vypadá trochu hloupě.

Vstávám ze židle, vděčná za to, že se můžu něčím zaměstnat. Sloupnu izolepu z pelesti a řetěz smotám. Představím si, že si Frank v duchu říká: *Díkybohu za to*, usměju se na něj, odpovím:

„Rádo se stalo, Franku,“ a odhazuju řetěz do koše. Kromě červeného řetězu a plastového Santy na saních se soby, kteří vypadají, jako by v tlamách ukrývali rozeklané jazyky, z toho letos oddělení 9B vyšlo celkem dobře. Jedinou další výzdobou kolem Franka je pár vánočních přání na boční straně nočního stolku. Zatím je tam nechávám.

Ze vzdáleného konce oddělení slyším hlasy: přicházejí sestry z druhé denní směny. Za pět minut mě čeká vizita, a tak se s Frankem loučím a procházím širokou chodbou, která tvoří oddělení 9B Nemocnice svaté Kateřiny, nebo taky Katky, jak jí všichni přezdívají. Jsme jednou z „Devítek“, tří akutních oddělení v Katce. 9B je malá jednotka intenzivní péče se čtyřmi lůžky. Každý z našich pacientů tady balancuje na svém vlastním laně mezi životem a smrtí. My sestry se v péči o pacienty střídáme, ale co sem Franka v listopadu přivezli, jeho ošetřování pokaždé přidělím sobě.

Mírím zpátky ke dveřím na oddělení a moje bílé tenisky na tmavě zelené lepkavé plastové podlaze vydávají vrzavé zvuky, stejně povědomé jako pískot rychlovarné konvice. Všechno dneska působí stejně, přesto ale svátky oddělení skoro neznatelně změnilo. Dneska ráno tu vládne atmosféra nových možností. Nastoupilo pár nových lidí, máme nové diáře a koberec na sesterně je vyčištěný. Cítit je to tu ale stejně, vzduch jako v kterékoli nemocnici, vlhký závan rozvařených brambor a dezinfekce. Návštěvy se v něm dusí, když tu ale pracujete, zvyknete si.

Chystám se připojit k povánočnímu klábosení, které se ozývá ze sesterny a připomíná bublající pěnu, ze své kanceláře ale zrovna toporně vychází Sharma, jeden z lékařů, připravený na vizity. Je mu sedmačtyřicet, vypadá ale mnohem starší, jako by mu Vánoce přidaly roky. Je snad ještě preciznější a naškrobenější než obvykle, jako by mu Santa Claus přinesl napařovačku, pravítko a rozprašovač. Malý knírek má, zrovna jako vlasy, černý jak uhel, lesklý a symetrický. Ramena tvoří s tělem pravé úhly a jeho tři propisky

v náprsní kapse, černá, modrá a červená, jsou nachystané k akci. Je to zneklidňující. Jak může někdo jako on pracovat ve světě prosyceném močí a zvratky? Když dělám vizitu s ním, pokaždé jsem z něj trochu nesaá, jako kdybych ho hlášením o proleženích a vyměšování mohla ušpinit.

Ze sesterny slyším, jak Mary něco vykládá nové elévce Lizzie. Lizzie se začíná smát tomu, co Mary řekla. Obě o Vánocích sloužily. Na Mary si člověk musí zvyknout, a tak mám radost, že spolu zřejmě vycházejí.

Ze stolu na recepci si беру desky s poznámkami staniční sestry. Sharma nechce dělat vizity se sestrami jednotlivých pacientů, ale se služebně nejstarší sestrou toho dne. Mám podezření, že čím mň nás vidí, tím je radší. Jako staniční sestru si dneska zavolal mě. Obracím se na něj.

„Zdravím, pane doktore. Jaké jste měl svátky?“

„*Bonum*. Děkuji. Můžeme začít?“ Sharma prokládá řeč latinou, což Mary dopaluje – „Debil jeden nafoukanej. Kdo si myslí, že je? Julius Caesar?“ –, ale mně je to jen k smíchu.

Na 9B jsou v tuhle chvíli jen tři pacienti. Caleb na dvojce chytil hned po Vánocích ošklivou infekci, když mu odoperovali rakovinou prolezlou slezinu. Přišel jeho čas, jak se říká. Přestože byl slabý jako jehňátko, našel ještě dost síly k tomu, aby se pokusil vytáhnout si infuzi, která mu do paže pumpovala antibiotika. Když umřel, jeho žena Hope nám napsala děkovný pozdrav – pořád visí na recepci. Zima je tady většinou rušným obdobím, se zápalý plic starých lidí a nehodami na kluzkých silnicích a při bouřlivých oslavách mladých. Calebova postel bude s největší pravděpodobností do večera obsazená.

Vizita začíná u postele číslo jedna: kardiak George Peters, který se vzpamatovává z nedávného zápalu plic. Sharma se přesouvá k Ellen Hargreavesové na posteli číslo čtyři, devětaosmdesátileté pacientce s vícečetným selháním orgánů, demencí a rakovinou, než konečně dojde k Franku Ashcroftovi. Podle Sharmy je Frank

nejznepokojivější pacient na oddělení. Ne kvůli svým symptomům, ale kvůli svému protražovanému pobytu. Sharma má za to, že je Frank na gB už moc dlouho. Většina pacientů tady nezůstává déle než pár týdnů a Frank je tu už dva měsíce. Cestou k Frankovu lůžku mjíme Lizzie, která na mě mává, usmívá se a rudne. Přestýlá už postel, která patřila Calebovi, lůžko číslo dvě proti Frankovi. Na všechno, co zdravotnický asistent připravil k dalšímu použití, lepší nálepku „sterilní“.

„Žádný vánoční řetěz pro pana Ashcrofta, jak vidím,“ říká Sharma, když se zastavíme u nohou Frankovy postele. V jeho hlase stále slyším stopy Hajdarábádu. Přízvuku se jen tak nezabavíte.

„Aha, no vlastně už jsem ho sundala.“

„Můžete dohlédnout na to, aby zmizelo i všechno ostatní?“ ptá se a přitom nahlíží do Frankova chorobopisu.

On mluví a já se koušu do rtu.

„Tak tedy, Frank Ashcroft, padesát let, mrtvice mozkového kmeně. Kóma v trvání jednoho měsíce a nyní patrně PVS, vzhledem k pozorovaným mimovolným pohybům očí. EEG ukazuje na rozsáhlé poškození s jistou dávkou aktivity paraoxonázy. Na ventilaci je od svého příchodu sem, je to tak?“ Sharma samozřejmě průběh zdravotní péče o Franka zná, stejně ale s oblibou všechno znovu projde. Přikývnu.

„Byla zde snaha pokusit se povzbudit u něj spontánní dýchání a ověřit fungování bránice, zkusili jsme tedy ubrat, prodělal ale další drobnou příhodu.“

„Ano, to je pravda.“

Sharma má rád poddajné sestry. Že je Frank v trvalém vegetativním stavu, to Sharma rozhodl po několika minutách prohlížení výsledků snímkování a po méně než dvou minutách, které strávil u Frankova lůžka. Protokol pro diagnostikování PVS vyžaduje souhlasné stanovisko dvou dalších konzultantů. Sharma má souhlas jednoho. Pokud svou diagnózu prosadí, bude to Frankův konec. Přemístí ho do nějakého zařízení, do čekárny márnice,